

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie ze skargi T. L.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie o sygn. akt
I ACz 243/23

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 23 stycznia 2025 r.,

odrzuca skargę.

l.n

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 28 sierpnia 2024 r. (data stempla pocztowego) T.L. (dalej: „skarżący”) wniósł o: 1) stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie o sygn. akt I ACz 243/23, 2) zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie sumy pieniężnej w kwocie 4 000 złotych. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 27 kwietnia 2023 r. złożył zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 listopada 2022 r. w sprawie o sygn. akt IV C 1391/23. Do dnia złożenia skargi na przewlekłość, pomimo upływu 13 miesięcy, zażalenie nie zostało rozpoznane.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Natomiast w myśl art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

Przepisy ustawy o skardze na przewlekłość postępowania nie przewidują możliwości wniesienia tej skargi w postępowaniu wpadkowym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego od dawna formułuje się pogląd, że przez „tok postępowania w sprawie” w znaczeniu przyjętym w art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, należy rozumieć „postępowanie co do istoty sprawy” a nie postępowanie zażaleniowe jako incydentalne (uboczne), którego bieg nie powoduje „przejścia” rozpoznania istoty sprawy do sądu wyższej instancji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 listopada 2012 r., KSP 15/12; 24 września 2014 r., III SPP 206/14; 13 listopada 2014 r., III SPP 227/14; 16 czerwca 2015 r., III SPP 12/15; 10 stycznia 2017 r., III SPP 65/16; 18 czerwca 2021 r., I NSP 39/21; 6 września 2023 r., I NSP 10/23).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, Sąd Najwyższy ustalił, że skarżący domaga się stwierdzenia przewlekłości postępowania wywołanego zażaleniem na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 listopada 2022 r., IV C 1391/22. W takim stanie rzeczy nie ulega wątpliwości, że postępowanie zażaleniowe ma charakter incydentalny i z tej racji nie jest objęte

ustawą o skardze na przewlekłość postępowania, zaś wniesiona skarga podlega odrzuceniu.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 395 § 1 w zw. z art. 397 § 1¹ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania orzekł, jak w sentencji.

M.L.

[a.ł]